

ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θὰ ἐκτυποῦται καθ' ὅλον τὸ ἐργόμενον ἔτος. Νὰ σὰς εἰπῶ καὶ ἄλλα; Ἀκούσατε. Ἔχομεν ἀπόφασιν εἰς τὸ τρίτον ἔτος—μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἐμβαινομεν εἰς τὸ τρίτον ἔτος—τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ εἰσαγάγωμεν σπουδαίας μεταρρυθμίσεις εἰς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ καταστήσωμεν ὡς πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης ἀθηναϊκὸν **Φιγγαρῶ**. Καὶ ἐλπίζομεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ προσεγγίσωμεν πρὸς τὸ ἰδεώδες αὐτό. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ κατορθώσωμεν ἔχομεν ἀνάγκην συνδρομητῶν. Καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ διανείμωμεν γενικῶς μίαν ἀγγελίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῆτε ὅτι σκοπεύομεν νὰ ἐκδίδωμεν τὸ **Μὴ Χάνεσαι τετράκις τῆς ἐβδομάδος** καὶ θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι σὰς συμφέρει νὰ ἐγγραφῆτε μᾶλλον συνδρομηταὶ ἢ ν' ἀγοράζετε τὸ φύλλον, ἀφοῦ ἡ συνδρομὴ δὲν θ' αὐξήσῃ.

*
**

Ἴδου ὅτι πάλιν ἐλησμόνησα τὸ πολιτικὸν μου ἄρθρον ὅπερ ἀπ' ἀρχῆς προὔτιθέμην νὰ γράψω. Δὲν πταίω ὅμως ἐγώ. Ἐξώθεν τοῦ γραφείου μου σμῆνος ἀγυιοπαίδων συρίζει, θορυβοῖ, φωνάζει, ἄδει, πηδᾷ, δέρεται, κλαίει, κάμνει ἄνω κάτω ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐμέ· πρὸ πάντων δὲ ἐμὲ τοῦ ὁποίου αἱ ἰδέαι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς κυκλοφοροῦν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσον ταχέως, ὡς ἐὰν ἦσαν χρήματα ἐντὸς χαρτοπαικτείου καὶ αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει νὰ τελειώσω ἐδῶ, στέλλων εἰς τὸν Διάβολον καὶ τὴν ὑπόσχασίν μου καὶ τὴν πολιτικὴν

Blowitz.**ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ****Εἰς Γεώργιον τὸν Α'.**

Τὸν Βασιλέα μας, τὸν πρῶτον Γεώργιον,
σῶσον Θεέ!

Εἰς Κουμουνοδουρον

Φεύγουν τὰ νελάτα, ἡ εὐμορφιαὶς τὰ βάσανα, ὁ χρόνος
Καὶ σὰν τσιμποῦρι ἐκόλλησες 'στὸ σβέρκο μας Σὺ μόνος.

Εἰς Τρικουόπην.

Νὰ σοῦ χαρίσω ἤθελα μιὰ . . . πλεονοψηφία . .
Μὰ ποιὸς ξουράφι 'στὸ μωρὸ πηγαίνει νὰ χερσίσι;
Φοβοῦμαι θὰ μοῦ ἔκαμνες κάμμιὰ ἀνοησία
Ποῦ καὶ ἡ Ὄρα νὰ ντραπῆ νὰ τὴν καταχωρίσι.

Εἰς Δεληγιάννην.

"Αἱ Βασίλισς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
Φέρνει σπαθιὰ, φέρνει γλυκὰ, φέρνει σωρὸ παιχνίδια,
Φέρνει τοῦ Θεοδωράκη μας μίαν μικρὴ κυρία
Μιὰ . . . ἐξουσία ψεύτικη μὲ χίλια δύο στολίδια.

Εἰς Φιλήμονα

Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς, γιατί ὁ κατάλογός σου
Δὲν ἦτανε ἐκλογικὸς

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπό

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Προκειμένου λοιπὸν νῦν εἰδικῶς περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἥτις συνέτεινεν ὅπως ἕκαστος τῶν ὀργανισμῶν τούτων λάβῃ ὀρισμένην διεύθυνσιν ἢ ὅλως κεχωρισμένας σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τοὺς λόγους εἰς τὴν βιολογίαν αὐτῶν.

Τίνες λοιπὸν εἶναι οἱ βιολογικοὶ καὶ εἰδικώτερον οἱ φυσιολογικοὶ λόγοι;

*
**

Ἐνταῦθα ἔχω ἀνάγκην μικρᾶς τινος συνδρομῆς διὰ νὰ καταστήσω τὸ ζήτημα νοητότερον. Ζητῶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Δαμαλά καὶ ὄλων τῶν Δαμαλιζόντων· ζητῶ ἕνα διορισμὸν Θεοῦ ἐπὶ μικρὸν μόνον χρόνον καὶ ἄνευ μισθοῦ. Ὑπόσχομαι δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου μου νὰ καταθέσω τὸ θεῖκόν μου ἀξίωμα· καὶ τόσῳ μᾶλ-

λον εὐχαρίστως θὰ πράξω τοῦτο, καθ' ὅσον οὐδέποτε ἐπεθύμησα νὰ μὴ ὑπάρχω εἰς τὸν ὄρατὸν τοῦτον κόσμον.

Δαμβάνω λοιπὸν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ φυσῶ, καὶ ἰδοὺ δέκα χιλιάδες ἄνδρες πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ ἐλαχίστου Παυλίδου.

Πτύω, καὶ ἰδοὺ δέκα χιλιάδες γυναῖκες ἐκ τοῦ πτύσματος μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν σταυροκοπομένων Δαμαλάδων.

Τοὺς ἀφίνω ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὰς ἀνατομικὰς τῶν διαφορᾶς καὶ μὲ κεφάλαιον διανοίας καὶ ἠθους ἴσα τῷ μηδενί, ἀλλ' ἔχοντας ὡς λανθάνουσιν ἢ στατικὴν κατάστασιν τὰ στοιχεῖα μελλούσης καὶ προϊούσης ἀναπτύξεως αὐτῶν.

Εὐρίσκονται καὶ οἱ δύο ἐν τῷ αὐτῷ μέσῳ· ἰδοὺ τί θὰ συμβῆ.

Θὰ παρέλθωσιν ὦραί τινες, καθ' ἃς ἀμφότερα τὰ φύλα θὰ ἐξετάζωσι τὰ περίξ μετὰ περιεργείας, μετὰ ἔτι δὲ μεγαλειτέρας θὰ ἐξετάζωνται ἀμοιβαίως καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις. Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ὅλον ἐναπνεύουν ὀξυγόνον καὶ κίουςι τὸν ὀργανισμόν των καὶ ἐπειδὴ εἶνε ὀργανισμοὶ αἰσθανόμενοι, θὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ ἀορίστου τινος αἰσθήματος ὅπερ καλοῦμεν πείναν, καὶ θὰ προσπαθήσωσιν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὸ ἐνστικτὸν τοῦτο προτείνοντες νὰ παρέξωσι ὡς ἄσυλον εἰς τὸν στόμαχόν

Νὰ ἔχουν ψῆφο τὰ χαρτιά, νὰ ἔβγῃ ὁ ἄνθρωπός σου
Ὁ μετ'ζοδημοκρατικός ;

Καὶ πάλιν εἰς Κουμουνοδρον

Τοῦ νέου σου κομπολογιοῦ τοὺς κόμπους ἕνα, ἕνα,
Χαίδευε, μέτρα, μὲ παλμούς, μὲ γέλοια, μὲ φιλαλά...
Μὴ πρόσεξε στὸ μέτρημα μὴ σπάση ἢ καδένα,
Μὴ σαρποισθοῦν . . . καὶ μοναχὰ σοῦ μείνη ἡ θηλειά.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ἀξιοσέβαστον κοινὸν καὶ γενναία φρουρά ! Μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἰδοὺ προσέρχομαι πάλιν ἐνώπιόν σας, ὦ ἀναγνώστρια καλλιπάρειοι, ὦ ἀναγνώσταί καλλι.....δὲν εἴσθε καλλιπάρειοι ἐπίσης οἱ ἀναγνώσταί μου, ἀλλὰ εἴσθε ὅμως καὶ σεῖς καλὴ παρέα. Ἐλπίζω, κολακεύομαι πιστεύων ὡς λέγει ὁ κ. Δηληγιάννης, ὅστις εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις κατορθοῖ νὰ δηλοῖ Γιάννης, ἐνῶ εἶνε Θεόδωρος, ὅτι δὲν μὲ ἐλησημονήσατε ἐμὲ τὸν Τενεκὲν, τὸν πτωχὸν φίλον σας, ὅστις καθ' ὄλον τὸ παρελθὸν θέρος παρηκολούθει τὰς θεατρικὰς διασκεδάσεις σας μὲ κίνδυνον νὰ θερίσῃ καὶ αὐτὸν ὁ τύφος ὡς τόσους ἄλλους. Μὲ εὐρίσκετε ἰσχνὸν κομμάτι ἀληθινά; Ἄ, κυρίαί καὶ κύριοι ἂν εἰξεύρετε πόσους κόμπους ὑπέστην κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, πόσῃν χρῆσιν ὑπέστην, πόσα ταξείδια ἠναγκάσθη νὰ κάμω ! — Τενεκὲς ἀπ' ἐδῶ, σὲ ζητεῖ ὁ κ. Μπούμπουλης εἰς τὴν Σύρον. Θέλει νὰ κατασκευάσῃ ἐκ σοῦ θωρηκτὸν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ φορτώσῃ ὅλας τὰς μολυβδίνους σφαίρας

ἃς ἀπέκτησε τελευταῖον διὰ νὰ προσβάλλῃ τὰ ἀτυμύπλοια τοῦ Σκουλούδη—Τενεκὲς ἀπ' ἐκεῖ ! — Παρὼν, κ. Ρικάρη. — Τενεκὲ, εἰς τὴν Ἀμφισσαν γρήγορα σὲ ζητεῖ ὁ Σιμόπουλος—Τενεκὲ, τρέξε νὰ προφθάσῃς τὸν Νικολόπουλον ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, Figaro quâ Fiharo la !

Figaro, εἶπα;... Καὶ μὲνε Φορεστιέρε, ποῦ σύρεῖς ἄρα γε τὸν πόδα σου... (τὸ σύρεῖς κυριολεκτικόν) Ποῦ ἀνυψοῖς τὸν ἕνα χωλὸν σου πόδα ὡς ἰστίον συντριβὲν ἀλιευτικοῦ ἀκατίου, πίπτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς Βαλεντίνος εἰς τὸν Φαῦστον; Τίνα ἀκουστικὰ τύμπανα τυραννοῦν αἱ φρικώδεις ὠρυγαί σου, ὅταν ὡς μαινόμενος Ρινάτος ἐν τῷ Χορῷ τῶν προσωποδρόμων προσεπάθεις νὰ πείσῃς διὰ τῶν ἀνηλεῶν κραυγῶν σου τὸ ἀκροατήριον ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μετώπου σου δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν, ἐνῶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀμελία σου ἐγένετο ἐνοχος ἀπιστίας... ἐξ ἀμελείας; Καὶ σὺ, μελάγχρους παιδίσκη, εὐχαρῖς Βεατρικὴ Σαβόλλη; ἐρμαφρόδιτε Σίμπελ καὶ Ροζίνα ποῦ ἐπιδεικνύεις ἄρα τοὺς εὐκνήμιδας πόδας; Σὲ συγχωροῦν καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἡμεῖς ἐνίοτε διὰ τὴν ἀκούσιον στρέβλωσιν τοῦ ἀθῶου τῆς μουσικῆς τόνου, χειροκροτοῦν ἐνίοτε τοὺς λαρυγγώδεις χρησμούς σου, ὦ σοκολατόχρους Οὐλρίκx; Καὶ σὺ, Πασέττη, λιγύτατε, ὀξύθυγγε, τί κάμνεις ἄραγε; κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μὰς ὑπενθυμίζει τὸ συμπαθητικὸν ὄνομά σου ἡ ἀδελφὴ σου πασσέττα, ἥς τὸ μέλος συνοδεύει εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ κυβεῖα γλυκύτατος μεταλλικὸς ἦχος· ἡ γλυκυτάτη φωνὴ σου ἠχεῖ ἐναυλος εἰσέτι εἰς τὰ ὠτά μας ὦ πολυώνυμε ἐραστὰ, καὶ νομίζομεν ὅτι ἀκούομεν εἰσέτι τὸ μινύρισμα τοῦ πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἐρωτικοῦ σου ἄσματος, καὶ τὸν γόον τοῦ ἀπέλιπιδος ἐραστοῦ τῆς Λουκίας καὶ τὴν ἀφελῆ ἐξιστόρησιν τοῦ ὕικου φίλτρου τοῦ Γεννάρου ἐν τῇ Λουκρητία· σφίγγεις εἰσέτι πυρετωδῶς τὴν αἰθερίαν Μαργαρίταν εἰς τὰς ἀγκάλας σου, ὡς ἔπραττες ἐδῶ εἰς πείσμα τῶν δισχιλίων θεατῶν, οἵτινες ἐπόθουν πάντες νὰ ἦνε εἰς τὴν θέσιν

των λῖαν ἐνδιαφερόμενα μέρη τοῦ σώματος τῶν παρατυχόντων ἐκεῖ που Δαμαλάδων ἢ τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν ἢ ἀλλήλων. Τὰ ζῶα διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θὰ φροντίζωσι νὰ ἔχωσι καθ' ἑκάστην ὡς πρόγευμα ἀνθρώπους ἢ συναδέλφους των ἢ φυτὰ μόνον τὰ δυστυχῆ φυτὰ θὰ τρώγονται ἀνευ ἀντιστάσεως.

Ἐντεῦθεν ὁ συναγωνισμὸς τίς πρῶτος νὰ ἔχη τὴν φιλοτιμίαν νὰ φιλοξενήσῃ τὸν ἄλλον εἰς τὸν στόμαχόν του, καὶ τίς πρῶτος νὰ μὴ φιλοξενηθῇ.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ δεῦτερον ἐκδηλούμενον ἐνστικτον μετὰ τὴν πείναν, δηλαδὴ τὸ τῆς ἀμύνης ἢ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Τὰ δύο ἤδη ῥηθέντα ἐνστικτα, παρέχουσιν εὐρὺ τὸ στάδιον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας, διότι τὸ ζῶον ἢ ὁ ἄνθρωπος θέτει τότε εἰς ἐνέργειαν βαθμηδὸν σὺν τῷ χρόνῳ ὅλα τὰ γενόμενα ὀλονὲν διανοητικὰ κεφάλαια, ὡς ἐκ τῆς στατιστικῆς ἰδιότητος, ἣν ἔχουσι τὰ ἀνατομικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐν τῇ βιολογίᾳ στατικῆ ἰδιότης τῶν στοιχείων ὀνομάζεται ἐκείνη, καθ' ἣν ταῦτα εἰς ὄργανισμὸν τινὰ ζῶντα εἶνε ἰκανὰ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφήν ἀναλόγως τοῦ εἶδους τῶν στοιχείων· οὕτω κύτταρά τινὰ τοῦ ἐγκεφάλου ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ μορφήν

ιδέας, ὅπως τὸ μυϊκὸν κύτταρον ὑπὸ μορφήν συστολῆς κ.τ.λ. Ὁ σιδήρος πρὶν ἢ μαγνητισθῆ, ἢ ὕελος πρὶν ἢλεκτρισθῆ, εὐρίσκονται ἐν καταστάσει στατικῆ ὡς πρὸς τὸν μαγνητισμὸν καὶ ἠλεκτρισμὸν αὐτῶν.

Τὰ ἀνατομικὰ λοιπὸν στοιχεῖα τοῦ ὄρου ἐγκεφάλου τῶν ζῶων, ἢ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἐν καταστάσει στατικῆ εὐρισκόμενα, θὰ διαρρυθμίσωσι τὸ εἶδος τοῦ βίου τοῦ ὄργανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναλόγως τῶν δεχομένων ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Ἡ πείρα θὰ διδάξῃ εἰς τὸ ζῶον ποῖαι περιστάσεις εἶνε εὐνοϊκαὶ ἢ ἐπικινδύνοι κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς ἐκ τῶν ἐνστικτων, καὶ ἐπομένως ποῖα μέσα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ποθομένου. Ἐντεῦθεν βλέπομεν τὴν ἀπειρον ποικιλίαν τοῦ βίου τῶν ζῶων πηγάσασαν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν διαφορωτάτων περιστάσεων τοῦ μέσου, ἐν ᾧ εὐρέθησαν.

Ταῦτα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν ζῶων, τὸν ἄνθρωπον. Ἐξετάσαντες μὲχρι τοῦδε τὰ δύο ἐνστικτα, τὸ τῆς πείνης καὶ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως, παρατηροῦμεν ὅτι τὰ ἐνστικτα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φέρωσιν οὐδεμίαν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν ἢ τὸ ἦθος μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς· διότι ἀμφοτέρω ἀναπτύσσουσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσι διὰ τὴν ὑπαρξίν των.